

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217205439
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6217205439.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miriam Boborovej Sninskej, v právnej veci žalobcu: Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX S., zast. Mgr. Gabriela Nováková, advokátka so sídlom Mierové námestie 452, 991 28 Vinica, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie, že žalovaný nemá právo na úhradu úrokov a poplatkov z úverovej zmluvy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, č.k. 12Csp/64/2017-172 zo dňa 11. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, č.k. 12Csp/64/2017-172 zo dňa 11. decembra 2018, p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvým výrokom určil, že žalovaný nemá právo na úhradu úrokov a poplatkov z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX, druhou výrokovou vetou priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že dňa 23.08.2017 doručil žalobca žalobu, ktorou sa domáhal určenia, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov. Žalobu odôvodnil tým, že ako spotrebiteľ uzatvoril so žalovaným dňa 02.03.2017 predmetnú zmluvu, na základe ktorej mu žalovaný poskytol spotrebný úver vo výške 550,- Eur. Tento úver bol použitý na refinancovanie iného úveru, ktorý nezvládal splácať. Namietal aj, že žalovaný nedodrжал povinnosti uložené mu ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Z uvedeného dôvodu považoval úver v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

3. V danej veci už súd rozhodol rozsudkom č.k. 12Csp/64/2017-38 dňa 12.12.2017 (správne má byť „11.01.2018“), ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41Co/14/2018-118 zo dňa 19.09.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vec opätovne prejednal.

4. Súd mal za preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere a žiadosť o úver boli podpísané dňa 02.03.2017, a to v rovnaký deň ako žalobca vykonal vo svojom internom systéme lustráciu za účelom overenia schopnosti žalobcu splácať úver. Žalobca žalovanému súčasne predložil Dohodu o pracovnej činnosti, z ktorej súd zistil, že žalobca bol v čase uzavretia zmluvy zamestnaný v spoločnosti V., s.r.o.,

so sídlom G. XX, B. S. a dojednaný rozsah pracovného času bol 10 dní za mesiac, pričom časová mzda bola dohodnutá vo výške 2,50,- Eur za hodinu. Pri odpracovaní maximálne 10 dní po 8 hodín by teda žalobca dosiahol hrubý príjem 200,- Eur. Tento príjem vyplýva aj z lustrácie v Sociálnej poisťovni. Žalovaný súdu predložil Čestné vyhlásenie žalobcu, v ktorom mal tento vyhlásiť, že jeho príjem u zamestnávateľa je 1.500,- Eur tak, ako to uviedol v žiadosti. Predmetné čestné vyhlásenie žalobca spochybnil a uviedol, že ho nenapísal ani nepodpísal. Je pritom datované na deň 03.03.2017 a žiadosť a zmluva boli podpísané dňa 02.03.2017. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za zrejmé, že žalovaný týmto čestným vyhlásením v čase schvaľovania úveru pre žalobcu nemohol disponovať. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní poukázal aj na vyjadrenie žalovaného, ktorý uviedol, že po spísaní žiadosti o poskytnutie úveru bola táto odoslaná na regionálnu agentúru, kde bola jeho žiadosť elektronicky zaznamenaná v internom systéme spoločnosti, ktorá vytvorila overovací formulár, ako aj to, že bola overená existencia klientom uvádzaného zamestnávateľa - R. O. - ktorý potvrdil zamestnanecký pomer. Súd poukázal na to, že žalovaný čestné vyhlásenie žalobcu nespomenul ani v predmetnom vyjadrení a z vykonaného dokazovania mal za to, že proces, ktorý mal predchádzať uzatvoreniu zmluvy o úvere nemohol prebehnúť takým spôsobom, ako to uviedol žalovaný.

5. Súd prvej inštancie ďalej vyslovil, že na uzatvorenie novej zmluvy o úvere bol žalobca navedený žalovaným, ktorý listom adresovaným otcovi žalobcu oznámil, že tento má od žalovaného poskytnutý úver, pričom žalovaný vyzval otca žalobcu, aby zabezpečil úhradu dlhu v súčinnosti s dlžníkom alebo vo vlastnom záujme odovzdal dlžníkovi informácie k ponuke spotrebiteľského úveru na 3 roky vo výške 550,- Eur.

6. Okresný súd mal ďalej za preukázané, že žalobca mal v čase uzatvorenia zmluvy osem úverových zmlúv v rôznych spoločnostiach, vrátane žalovaného. Žalovaný však lustráciou vo svojom internom systéme zistil negatívny výsledok v registri úverov.

7. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou pri skúmaní schopnosti žalobcu splácať poskytnutý úver. Žalovaný mal v čase posudzovania žiadosti žalovaného o úver a v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 02.03.2017 k dispozícii len potvrdenie o príjme žalobcu vo výške 200,- Eur mesačne a súčasne nemal žalovaný k dispozícii údaje z dostupných registrov úverov, ktoré by potvrdili, resp. vyvrátili úverové zaťaženie žalobcu uvedeného v žiadosti.

8. Na základe uvedeného bol súd prvej inštancie presvedčený, že žalovaný hrubo porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto súd určil, že žalovaný nemá právo na úhradu úrokov a poplatkov z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 a nasl. Civilného sporového poriadku tak, ako uviedol vo výrokovej časti rozsudku.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Poukázal na to, že žalobca so žalovaným uzatvoril dňa 02.03.2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa dlžník zaviazal k uhradeniu celkovej sumy 610,80,- Eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,90,- Eur počnúc dňom 25.03.2017 s termínom splatnosti dňa 25.02.2018. V zmluve o úvere vzal žalobca na vedomie, že výška RPMN bola vo výške 21,72 %. Uviedol aj, že žalobca mal právo odstúpiť od tejto zmluvy v lehote 14 kalendárnych dní v prípade, že po jej podpise nadobudol pocit, že zmluva je nevýhodná. Žalovaný sa v odvolaní vyjadril aj k úrokovej sadzbe, ktorú nemožno považovať za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože spĺňa všetky zákonné náležitosti. Zároveň uviedol, že žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvedenie RPMN. K žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 02.03.2017 uviedol, že táto bola odoslaná na regionálnu agentúru, kde bola elektronicky zaznamenaná v internom systéme spoločnosti. V odvolaní uviedol výsledky lustrácie, pričom, okrem iného uviedol, že zamestnávateľ - spoločnosť V. W., s.r.o. potvrdila zamestnanecký pomer žiadateľa. Následne na to spoločnosť kontaktovala klienta a vyžiadala si doklady preukazujúce jeho príjem za účelom preverenia ním tvrdených skutočností o výške príjmu. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že v procese poskytnutia úveru žalobcovi postupoval s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Zároveň žiadal o úhradu trov konania.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe rozsiahleho dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver, preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

13. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom do 31.05.2017 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

14. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

15. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

16. Zo spisového materiálu mal súd za preukázané, že po zrušení uznesení odvolacieho súdu doručil žalovaný súdu prvej inštancie podanie, v ktorom uviedol, že mal za preukázanú platobnú schopnosť dlžníka a že príjmy žalobcu sú dostatočné na plnenie peňažného záväzku. K vyjadreniu priložil čestné vyhlásenie zo dňa 03.03.2017, dohodu o pracovnej činnosti a overenie klienta.

17. Z dohody o pracovnej činnosti uzatvorenej so zamestnávateľom V., s.r.o., so sídlom G. XXX/XX, XXX XX B. S., H.: XX XXX XXX, mal odvolací súd za preukázané, že rozsah pracovného času bol dohodnutý na 10 dní za mesiac s časovou mzdou 2,50,- Eur za hodinu, z čoho vyplýva, že hrubý príjem žalobcu predstavoval sumu maximálne 200,- Eur mesačne. Odvolací súd sa oboznámil aj s čestným vyhlásením, ktoré bolo datované na deň 03.03.2017, a teda deň po uzatvorení zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX.

18. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 13.11.2018, sa právna zástupkyňa žalobcu ako aj samotný žalobca vyjadrili, okrem iného, k predmetnému čestnému vyhláseniu, ktoré im bolo predložené na pojednávaní. Žalobca uviedol, že čestné vyhlásenie vidí po prvýkrát a nemal o ňom vedomosť. Uviedol, že dané čestné vyhlásenie nenapísal a nepodpísal. Právna zástupkyňa žalobcu zároveň poukázala aj na skutočnosť, že zo strany žalovaného nemohlo dôjsť k riadnemu overeniu schopnosti žalobcu splácať daný úver, keďže žiadosť o úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere ako aj výstup z registra boli datované na ten istý deň - 02.03.2017.

19. Po preskúmaní vykonaného dokazovania a opätovnom rozhodnutí súdu prvej inštancie sa odvolací súd s jeho názorom vysloveným v rozsudku zo dňa 11.12.2018 v plnom rozsahu stotožnil. Súd prvej inštancie totiž v zmysle odvolacím súdom načrtnutého vykonal dodatočne úkony, z ktorých bolo možné jednoznačne vysloviť, že žalovaný hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto správne postupoval v zmysle § 11 ods. 2 predmetného zákona. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podrobne odôvodnil a sú z neho zrejmé skutočnosti, na základe ktorých dospel k nim vyslovenému záveru.

20. V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 387 ods.2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005 odvolací súd uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať v zmysle § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie. V zásade sa teda odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Z dôvodu, že sa odvolací súd s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 potvrdil a v zmysle § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť napadnutého rozhodnutia a odkazuje na jeho odôvodnenie.

21. Zároveň odvolací súd uvádza, že v zmysle § 380 ods. 1 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi. Odvolací súd však mal za to, že súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že žalovaný nemá právo na úhradu úrokov a poplatkov z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX z dôvodu, že tento pri uzatváraní zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou pri skúmaní žalobcu splácať poskytnutý úver, ako aj z dôvodu, že čestné vyhlásenie sa súdu javilo ako dodatočne vyhotovené, a to nie žalobcom, ktorý mal údajne predmetnú listinu podpísať. Súdu prvej inštancie sa zároveň nepozdával postup žalovaného, ktorý oslovil otca žalobcu za účelom úhrady dlhu v súčinnosti so žalobcom. Žalovaný však v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil nesprávnosť rozsudku z týchto dôvodov. Vo svojom podaní totiž poukázal len na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konštatoval, že výška RPMN bola vypočítaná v súlade so zákonom a žalobca nesie dôkazné bremeno preukázania, v čom videl nesprávny údaj o RPMN. Uvedenými skutočnosťami sa však súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nezaoberal, a to z dôvodu, že k týmto skutočnostiam sa už vyjadril odvolací súd v skôr vydanom uznesení. Vzhľadom k tomu, že v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi a žalovaný nenamietal dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovvej časti rozsudku, odvolací súd sa týmito dôvodmi namietanými žalovaným nezaoberal. Žalovaný v odvolaní ďalej poukázal na informácie vyplývajúce z overovacieho formuláru, ktoré uviedol už vo vyjadrení zo dňa 09.01.2018, na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie vo svojom rozsudku a vyjadril sa k nemu, len s tým rozdielom, že žalovaný v predmetnom vyjadrení označil ako zamestnávateľa žalobcu R. O., od ktorej mal údajne potvrdenie o zamestnaneckom pomere a v odvolaní uviedol, že zamestnávateľom žalobcu bola spoločnosť V. W., s.r.o. Z predloženého spisu však nevyplýva, že by vôbec bol žalobca zamestnaný u jedného z týchto zamestnávateľov.

22. Na základe uvedeného odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

23. Odvolací súd potvrdil aj výrok, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Keďže je odvolací súd viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, preskúmal výrok o nároku na náhradu trov konania len v tomto rozsahu a dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobcovi, ako strane v spore úspešnej, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže treťou výrokovou vetou bolo rozhodnuté v prospech žalovaného, pretože mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd mal za to, že túto časť rozsudku žalovaný nenamietal, a to napriek tomu, že v odvolaní uviedol, že odvolanie napáda v celom rozsahu.

24. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).